

КОВАРНИТЕ ЗАМИСЛИ НА ДЕРВИША

Превод от неизвестен език: Емилия Стаматова, 1995

chitanka.info

Живял едно време един падишах. Той бил справедлив и ден и нощ се грижел за благоденствието на поданиците си. Един ден падишахът се погледнал в огледалото и изведнъж видял, че брадата му е съвсем посивяла. Рекъл си той: „Ех, че беда, остарявам, с единия крак съм вече в гроба, а още нямам наследник. Ако утре умра, короната и престолът ще идат в чужди ръце!“ Минали няколко дни и при падишаха се явил един дервиш. Везирът го представил. Падишахът рекъл на странника:

— Имам четиридесет жени, а Бог не дари нито една от тях с дете. Имам още и четиридесет кобили — нито една от тях не роди конче.

Дервишът измъкнал от джоба си една ябълка, разчупил я на две части, дал едната на падишаха и казал:

— Раздели тази половинка на четиридесет парченца и ги раздай на жените си, а втората половинка също раздели на четиридесет парченца и ги раздай на кобилите — всички те ще родят. Аз сега ще си ида, но ще се върна след година и тогава ще ми дадеш едно дете и едно конче.

Падишахът се съгласил, дервишът се сбогувал и си отишъл. А всичките жени и кобили на падишаха с Божията милост очаквали рожба. Изминала годината и в града се появил дервишът. Падишахът и везирът го приели с почит. Прекарал дервишът в двореца на падишаха известно време и накрая помолил владетеля да му разреши да си вземе своя дял. Волю-неволю падишахът се съгласил. Дервишът си избрал едно жребче и едно момиче и ги взел със себе си. Сложил момичето на гърба на кончето, а той хванал поводите. След известно време стигнали до портата на някаква градина. Дервишът бръкнал в джоба си за ключа, но не го намерил. Тогава се обърнал към момичето:

— Остани тук, докато се върна с ключа. Скрил съм го в едно отдалечено място.

Дервишът тръгнал, а кончето рекло:

— Дервишът е намислил да те убие, ако не вярваш, иди в градината, погледни и бързо се върни.

Момичето се съгласило, хванало се с ръка за стената на градината и се озовало вътре в нея. Огледало се — по средата се издигала постройка, а за тавана ѝ били висели обесени мъртви хора. То бързо се върнало и разказало на кончето. Кончето рекло:

— По-скоро сядай на гърба ми и да бягаме по-надалеч.

Това конче било вълшебно. Дълго, дълго то препускало, а накрая момичето попитало:

— Какво ще правим сега?

Кончето отвърнало:

— Откъсни от гривата ми няколко косъма и остани в този град, но си облечи мъжки дрехи, така че никой да не те познае.

Момичето така и направило и останало да живее в града. Веднъж му домъчняло, запалило един от космите на кончето и на часа пред него застанало жребчето, момичето се метнало на гърба му и излезли извън града на лов. На лова момичето се запознало с един момък и те се сприятелили, нали момичето било облечено с мъжки дрехи. Момъкът отвел своя другар в дома си. И се оказало, че това бил синът на падишаха. Завел той своя другар при майка си, но тя казала, че това не е момче, а момиче, преоблечено в мъжки дрехи. Синът не повярвал. Тогава майката започнала да разпитва момичето, но то се прикривало и не разкрило кое е.

По същото време друг падишах обявил война на бащата на момчето и наближил града с войската си. Като научило за случилото се, момичето извикало своето конче и го попитало какво да направи. Кончето отвърнало:

— Иди на бойното поле, влез в боя и ще победиш.

Момичето отишло на бойното поле и разгромило врага.

Една нощ, когато то спяло в леглото си, синът на падишаха влязъл в стаята и видял една змия, която била обвила врата на другаря му. Забързал към майка си и ѝ разказал това. Майката дошла, погледнала и рекла:

— Нали ти казах, че твоя уж другар, е момиче? Това не змия, а косите ѝ са обвили шията ѝ.

На сутринта момичето разбрало, че тайната му е разкрита и повече въобще не се прикривало. Скоро след това синът на падишаха се сгодил за момичето и почнали да се готвят за сватба. А по случай годежа музиката свирила седем дни и всички се веселили.

После падишахът дал заръка на сина си, която той трябвало да изпълни за три години. Момъкът се разделил с невестата си и тръгнал на път.

А сега да видим какво се случило с дервиша.

Дервишът се върнал в своя дворец, намерил си ключа и забързал с него към градинската порта. А там нямало и помен от момичето и кончето. Той плеснал с ръце и възкликнал:

— О, горко ми, всичките ми усилия и грижи са били напразно! — а после от яд казал: — Така ще се разправя с тях, както се разказва в приказките!

И той тръгнал да търси момичето. Търсил го навсякъде, докато накрая стигнал в града, в който то живеело. Узнал, че момичето е вече девойка и че ще се жени. Дервишът отседнал в една чайна в покрайнините. Тя се намирала на кръстопът, където се пресичали четири пътя. И откъдето и да минел някой, дервишът го виждал. Към всеки се обръщал с ласкави думи и лъжи, разпитвал откъде е дошъл, накъде и защо отива. Един ден в чайната отседнал да си отдъхне пратеник, който много бързал.

Дервишът го попитал:

— Откъде идваш и накъде отиваш?

— Идвам от един далечен град, нося писмо.

Дервишът се досетил, че това ще да е пратеник на сина на падишаха. Тогава той сипал приспивателно в чаша с вода, дал я на момъка, а после измъкнал от джоба му писмото, в което пишело:

„Скъпа майко, заклевам те да пазиш моята невеста, та тя да не знае що е мъка и грижа!“

Дервишът подменил писмото и написал:

„Скъпа майко, присъни ми се, че моята невеста е обикнала друг, напиши ми истината!“

Пратеникът се събудил след час-два и възкликнал:

— Олеле, колко е късно! Синът на падишаха ми нареди никъде да не спирам!

Пратеникът се втурнал към двореца и предал писмото на майката на сина на падишаха. Тя то прочела, развълнувала се и веднага

написала отговор:

„Бъди спокоен за невестата си“.

Пратеникът взел отговора и по обратния път спрял за малко да си отдъхне в същата чайна. Дервишът отново си послужил с хитрост, приспал пратеника и подменил писмото, в което написал:

„Драги синко, откакто ти замина, твоята невеста често излиза от къщи на разходка и е обикнала друг момък. Ела си по-скоро и се заеми с тази работа“.

Пратеникът отнесъл това писмо. Синът на падишаха го прочел и повече нямал покой.

— Боже мой, какви са тези вести? — възкликнал той.

Грабнал калема и написал:

„Скъпа майко, откакто получих писмото ти, не мога да си намеря място. Кръвта ми кипи, но каквото и да е станало, задръж моята невеста, докато се върна“.

И отново дал писмото на същия пратеник. И пратеникът отново се отбил в същата чайна на път за града. И отново дервишът си послужил с хитрост и сменил писмото с друго:

„Трябва да хвърлиш невестата ми в огъня, така че повече никога да не я видя! Ако не ме послушаш, и теб ще накажа със смърт.“

Майката на сина на падишаха прочела писмото, учудила се много и разказала всичко на невестата. Момата рекла:

— Изпълни дълга си, а аз ще се подчиня на волята на съдбата.

Приготвили дърва, сложили ги на купчина и запалили огън. А девойката, която си била скрила косъм от вълшебния кон, хвърлила косъма в огъня и той веднага се появил пред нея. Скочила тя на гърба му и бързо изчезнала по живо, по здраво. Майката на сина на падишаха си мислела, че девойката е изгоряла и прекарала няколко дни в скръб и печал. Самият син на падишаха, след като изпълнил бащината си воля, се върнал в родния си град и намерил майка си силно натъжена. Попитал я:

— Какво се е случило?

Майката му разказала всичко. Синът на падишаха си раздрал дрехите и викнал:

— Аз не съм писал такова писмо, някой нарочно го е направил.

После извикал своя пратеник, разпитал го и разбрал, че всичко е работа на дервиша. Намерил го и наредил да го обесят, а самият той, обезумял от мъка, отишъл в пустинята.

А сега да видим какво се случило с девойката.

След като изскочила от огъня, тя тръгнала накъдето ѝ видят очите. Вървяла, вървяла, докато изведнъж се намерила на брега на един ручей. Кончето ѝ казало:

— Мъчно ми е, но сега аз ще стана на парчета. Моето тяло ще се превърне в дворец за теб, едното ми ухо ще се превърне в музиканти, а другото — в певци.

Но девойката тъгувала за своя мъж, от когото я разделили, и нищо не ѝ било по сърце. Поживяла тя известно време в двореца, но един ден отишла в пустинята и останала да се скита там, молила се на Бога и се хранила с диви треви. И ето че стигнал до някакъв ручей, качила се на дървото и се скрила между клоните му.

По тези места вече пета година бродел и синът на падишаха, докато не се спрял и той пред ручей. Понечил да се напие с вода, но изведнъж видял във водата отражението на някаква девойка, скрита в клоните на дървото. Синът на падишаха възкликнал:

— Която и да си ги, човек или джин, покажи се, нека да те видя.

Девойката отвърнала:

— О, момко, пийни си вода и си върви по пътя, аз не мога да се изправа пред теб, защото нямам дрехи.

Момъкът ѝ донесъл дрехи, тя се облякла и слязла. Всеки разбрал какво се е случило на другия и те се върнали в родния град и всички им се радвали. После отишли при бащата на девойката. Като видял жива дъщеря си и нейния мъж, от радост падишахът освободил града от данъци и такси.

Ето и приказката наша, където и да идеш мляко ще намериш, а в приказката наша правдата ще откриеш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.